

og da alt var stille indenfor, kiggede hun gennem Nøglehullet og saa, at der ikke var tændt Lys derinde. Heraf sluttede hun, at Søsteren allerede var gaaet i Seng, og skuffet listede hun tilbage til sit Værelse.

Jakobe var dog endnu oppe. Døren til hendes Altan var aaben, og derude i Maaneskinnet stod hun og fulgte Lyden af Vognen, der førte Per bort. Hendes Ansigt var bleven gammelt i den sidste halve Time, Udtrykket mørkt og forgræmmet. Som en Støtte blev hun staaende derude, indtil den sidste Rumlen døde hen bag Skoven.

Saa gik hun ind og lukkede Døren til efter sig. Et Par Gange gik hun frem og tilbage over Gulvet; saa satte hun sig hen paa Langstolen og trykkede Ansigtet ned i sine Hænder.

Længe sad hun i denne Stilling, et Bytte for den dybeste Fortvivlelse og Skam. Dette blev altsaa Enden! Dertil skulde hendes tungt tilkæmpede Selvforsagelse føre hende! Paa en saa forsmædelig Maade, i et saadant Vrægebillede skulde hendes Ungdomsdrøm om en Helte-Elsker virkeliggøres!

Hun søgte ikke at besmykke de Følelser, der havde kastet hende i Pers Arme. Heller ikke prøvede hun paa at bedrage sig selv ved at mene, at hun vilde være i Stand til at rive sig ud af sin sanselige Forvildelse. Hun følte det kun altfor godt: hun var i hans Magt. Og det vilde jo da ogsaa kun gøre hendes Ydmygelse fuldstændig, om hun ovenikøbet blev nødt til at tilstaa, at hun havde givet sig viljeløst hen! Her var ingen frelsende Udvej. Hendes Skæbne var beseglet. Saa minstkort deres Møde havde været, hun havde dog hvilet i hans Arme, hans Læber havde berørt hendes, og en Anelse om Elskovens Henrykkelse havde gennemrislet hende under hans Omfavnelse, — hun var jo allerede halvvejs bleven hans.

Der blev banket sagte paa hendes Dør, og Nanny stak Hovedet ind.

„Aa! Om Forladelse! Du sidder og sværmer i Maaneskin!“

„Hvad vil du?“

„Undskyld . . . jeg hørte, du endnu var oppe. Kunde du ikke laane mig et Par Haarnaale?“